

Sygn. akt I C 242/21

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Eliza Skotnicka

Protokolant sekr. sąd. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 maja 2021 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w B.

przeciwko K. G.

o zapłatę 10186,03 zł

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w B. wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 10186,03 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenie kosztów procesu, w uzasadnieniu pozwu wskazując, że pozwany zawarł z (...) sp. z o.o. umowę pożyczki nr (...) z 25 listopada 2016r., która została wypowiedziana, wobec naruszenia przez pozwanego warunków umowy. Na podstawie umowy cesji z 30 grudnia 2016r. pożyczkodawca zbył na rzecz G. Windykacja (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty pakiet wierzytelności z tytułu umów pożyczek, w tym wierzytelność wobec pozwanego, a następnie na podstawie umowy przelewu z 15 grudnia 2020r. strona powodowa nabyła prawo do tej wierzytelności.

Pozwany K. G. nie stawił się na rozprawie i nie złożył wyjaśnień.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w B. w dniu 15 grudnia 2020 r. zawarła z G. Windykacja (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w B. umowę przelewu wierzytelności w ramach procesu sekurytyzacji. W dniu 16 grudnia 2020 r. sporządzone zostało także zawiadomienie o przelewie wierzytelności. Strona powodowa wystawiła 28 grudnia 2020r. wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, w którym wskazano, że K. G. z tytułu umowy pożyczki gotówkowej jest dłużnikiem powoda, a jego zadłużenie według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiło 10186,03zł, w tym 7563,14 zł z tytułu kapitału, 2411 zł z tytułu odsetek, 211 zł z tytułu kosztów.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z 15.12.2020 r. k.10 – 11;
- zawiadomienie o przelewie k. 4;

- wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda k. 3.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawa zgłoszonego żądania budziła uzasadnione wątpliwości, wobec tego powództwo podlegało oddaleniu w całości, przy czym z uwagi na niestawiennictwo pozwanego i niezłożenie przez niego wyjaśnień, Sąd zgodnie z art. 339 i 340 k.p.c. wydał wyrok zaoczny.

Strona powodowa wnosząc o zapłatę należności na podstawie cesji wierzytelności powinna już w pozwie zawnieioskować wszelkie dowody, by wykazać zasadność swego roszczenia. Tymczasem powód nie przedłożył żadnych dowodów potwierdzających istnienie i wymagalność dochodzonego roszczenia. Powód nie przedłożył umowy pożyczki stanowiącej podstawę roszczeń kierowanych wobec pozwanego, brak było także potwierdzenia wypłaty kwoty pożyczki, oświadczenia o wypowiedzeniu tej umowy przez pożyczkodawcę. Przede wszystkim powód nie przedłożył dokumentów potwierdzających nabycie spornej wierzytelności, gdyż do pozwu dołączono jedynie umowę przelewu wierzytelności zawartą pomiędzy powodem i G. Windykacja (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, tymczasem pierwotnym wierzycielem – pożyczkodawcą był (...) sp. z o.o. Strona powodowa nie wykazała więc, że pomiędzy pożyczkodawcą i G. Windykacją (...) zawarta została umowa przelewu wierzytelności. Zatem powódka nie sprostала obowiązkowi wykazania, że przysługiwała jej w niniejszej sprawie legitymacja procesowa czynna.

Zważywszy, że pozwany nie wdał się w spór, Sąd mając wątpliwości co do zgłoszonych w pozwie roszczeń, wezwał stronę powodową do przedłożenia najpóźniej na kolejnej rozprawie wszelkich dokumentów potwierdzających istnienie i wymagalność zgłoszonych roszczeń, pod rygorem utraty prawa powoływania ich w dalszym toku postępowania. Strona powodowa nie wykonała zobowiązania.

Strona powodowa powinna dołączyć wszystkie umowy sprzedaży wierzytelności, by wykazać ciąg cesji, a ponadto przedłożyć wszelkie dokumenty, z których wynika istnienie i wymagalność dochodzonego roszczenia. Strona powodowa, pomimo dwukrotnego wezwania do przedłożenia dowodów dotyczących istnienia i wymagalności dochodzonego roszczenia, nie wykonała tych zarządzeń. Podkreślić należy, że z lakonicznych okoliczności sprawy wskazanych w uzasadnieniu pozwu, można wyprowadzić wniosek, że pozwany jest konsumentem, a zatem na Sądzie zgodnie z art. 117 § 2¹ k.c. spoczywał między innymi obowiązek ustalenia z urzędu, czy nie nastąpiło przedawnienie roszczenia. Wątpliwości tych, mimo wezwania Sądu, strona powodowa nie rozwiązała i nie dołączyła żądanych przez Sąd dokumentów.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwie mamy do czynienia z roszczeniami wynikającymi z umowy zawartej pomiędzy profesjonalnym przedsiębiorcą a konsumentem. Obowiązkiem Sądu było więc skontrolowanie, czy umowa łącząca pozwanego z pierwotnym cedentem nie zawierała niedozwolonych postanowień umownych, w szczególności, czy pozwany jako konsument wyraził zgodę na cesję praw z tej umowy, a ponadto czy dochodzone roszczenie nie uległo przedawnieniu. Zważywszy na treść art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości oraz jej wymagalności, a w szczególności okoliczności, że wierzytelność ta przysługuje stronie powodowej wobec pozwanego w dochodzonej wysokości i nie jest przedawniona. Tymczasem strona powodowa nie przedłożyła żadnych dokumentów prywatnych, opierając swoje roszczenie jedynie na twierdzeniach, które w ocenie Sądu wywołują wątpliwości. Wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda nie może stanowić podstawy do ustalenia, że powódce przysługuje względem pozwanego dochodzona należność. Podkreślić należy, że powódka nie wykazała, że (...) sp. z o.o. zbyła na rzecz G. Windykacją (...) wierzytelność wobec pozwanego. Gdyby nawet przyjąć, że zawarty powódka zawarła skuteczną umowę cesji wierzytelności przysługującej wobec pozwanego to i tak, mimo wezwania strona powodowa nie przedłożyła dokumentów, pozwalających ustalić czy umowa pożyczki była zgodna z prawem oraz czy roszczenie nie uległo przedawnieniu. Tymczasem pobieżna analiza wskazuje, że umowa ta została zawarta według twierdzeń powoda 25 listopada 2016r., a wierzytelność z jej tytułu miała być zbyta już 15 grudnia 2016r., zakładając że w dacie tej roszczenie było wymagalne, to trzyletni termin przedawnienia upłynął zgodnie z art. 118 k.c. w dniu 31 grudnia 2019r., tymczasem pozew w tej sprawie złożono 29 grudnia 2020r., a więc po upływie terminu przedawnienia (o ile wymagalność roszczenia nastąpiła 16 grudnia 2019r.). Rzeczą strony powodowej

było bowiem wykazanie, że pozwany zawarł umowę pożyczki, kwota pożyczki została wypłacona, umowa została rozwiązana (z jaką datą) i że wierzytelność nie przedawniła się.

Mając na względzie, że strona powodowa nie sprostała ciężącym na niej obowiązkom udowodnienia faktów, z których wywodziła swoje roszczenia (art. 6 k.c. i 232 k.p.c.) Sąd wyrokiem zaocznym oddalił powództwo jako nieudowodnione, mając także wątpliwości co do posiadania przez powódkę legitymacji procesowej czynnej.